

Euforia y Desazón

Escrita i dirigida per Sergio Boris

Una producció de Temporada Alta, Companyia el Eje, Cassandra Projectes Artístics i Silencio de Negras. Amb el suport d'Iberescena.

INTRODUCCIÓ

“Euforia y desazón” és una obra de teatre desenvolupada al llarg de set mesos i mig de creació per un equip mig català i mig argentí, els quals han realitzat un procés d’investigació i creació per a promoure la contaminació dels diferents relats artístics.

Hem volgut establir un pont entre la creació independent barcelonina i la creació independent bonaerense. Sovint veiem al nostre voltant propostes mixtes entre Espanya i Argentina que tenen unes formes de producció que abandonen els processos tal i com es donen a Argentina per a adaptar-se a les lògiques (més industrials) pròpies d’Espanya: és a dir, una peça que a Buenos Aires es construiria després d’un procés de creació de dos anys, es veu transformada a Espanya en una producció de dos mesos d’assaig i estrena. Amb “Euforia y desazón” hem volgut donar-hi la volta i pensar les col·laboracions fent el viatge invers: mirar de generar la possibilitat d’articular un procés de creació com el que es dona en el teatre independent argentí però donant sempre valor al factor temps i oferint a tot l’equip unes condicions de treball, durant el procés de creació, com les que es donen durant el procés d’assajos.

Acostuma a passar en processos de creació independents, i més en processos tan llargs, que les qüestions econòmiques passen a un segon pla “pel bé de la creació”.

I aquí trobem el repte, donar la importància que es mereixen als processos de creació i que estiguin considerats i tractats com el que són, una part fonamental i imprescindible de la futura peça.

A la vegada també pretenem que el nostre procés, tan llarg, (i que va de la mà d’entitats i centres culturals de Barcelona i de Buenos Aires), serveixi per a estrènyer vincles entre aquests, per a teixir xarxes d’intercanvi i que el talent circuli als dos cantons de l’Atlàntic.

Treballarem amb entitats argentines com el Teatro Silencio de Negras, el Centro Cultural Matienzo o el Festival Internacional de Buenos Aires (FIBA), per a teixir xarxes amb entitats col·laboradores del projecte a Barcelona com són el Festival Temporada Alta, el Festival Grec, el FIT de Cádiz, l’Espai de Creació Nau Coclea i la Nau Ivanow.

“Euforia y desazón” busseja al voltant del fracàs com un valor, com un lloc a afirmar, centrat en la figura de l’alumna repetidora i la seva contra-cara inevitable: el lloc des d’on s’examina, l’avaluador, el qual pateix, també fins al fracàs, el mandat del Saber.

L’examen comporta els seus tòpics, els seus relats i la seva forma representativa. Llavors serà la pròpia obra, a l’anar-se desenvolupant i trastocant les relacions de poder, on l’examinat semblarà, per moments, que en sap més que l’examinadora. O, dit d’una altra manera, que ningú sap massa res de res.

La mirada de la peça es focalitza en els personatges i els seus vincles, uns personatges subalternes que no tenen veu i que estan travessades per l’opressió de classe. En definitiva, ens fem nostra aquella pregunta de al filòsofa postcolonial de Calcuta, Gayatri Spivak:

¿Poden parlar els subalterns?

Sobre el món i la territorialitat escènica

“La España vaciada”. Un lloc estancat.

Estem en un espai travessat per l'encreuament: un Institut de batxillerat d'adultes repetidores en procés d'abandonament, on s'ensenya una mica de cada matèria però res en profunditat, és envaït per elements d'un taller mecànic, pneumàtics, utensilis de treball, etc. **Conviuen fitxers i taules d'examen amb pneumàtics usats i una banyera plena d'aigua bruta per a trobar punxades.** S'olora en l'ambient la cola per a posar pegats a les rodes que ja no resisteixen. Un lavabo trencat per una promesa de reforma. Trepants que interfereixen en el clima de l'evaluació. **Suspendre però seguir allà. Un crit de supervivència en un xoc absurd entre diferents universos dramàtics.**

SINOPSIS

La professora propietària de l'Institut de contabilitat, la Laura, tenia una relació amb l'Aguilés, qui li arreglava el cotxe en un taller mecànic proper. Al mateix temps la Laura vivia fascinada per una de les seves alumnes, l'Amanda, a la que acaba adoptant com a filla. Per a no perdre-la, quan l'Amanda aprova, la col·loca com a la seva ajudant als cursos de batxillerat. Fa un any, després d'una baralla entre l'Amanda, la Laura i l'Aguilés, on va esclatar la gelosia, l'Amanda decideix marxar trencant el mandat d'hereva. Des de llavors la Laura s'enfonsa en una depressió que provoca la fuga de tots els alumnes excepte de l'Elián, un noi de trenta anys que només li queda, per aprovar, superar l'assignatura de Comptabilitat i poder dir el seu Currículum de memòria.

L'Aguilés va haver de tancar el seu negoci i traslladar-lo a l'Institut pressionat per totes les despeses que va comportar la caiguda en desgràcia de la Laura.

Ahir ell va prendre la difícil decisió d'internalitzar-la. La Laura, igual que alguns alumnes abans d'enfrontar exàmens, havia desenvolupat una obsessió: aspirar la pega utilitzada per als "parches" dels pneumàtics. L'Aguilés arrossega al seu problemàtic germà, Carlos, qui l'ajuda en la venda il·legal de pneumàtics. I també hi ha la Selva, amiga de Carlos, qui va venir a suplantar-lo en el negoci dels pneumàtics després que una estafa el deixés fora de joc per un temps.

Avui és el dia en que l'Amanda torna. Entre currículums i pneumàtics trencats per ex-alumnes, viuran una nit ballant una lambada alcohòlica juntament a un trepant que perfora l'últim que queda. Una nit on tots voldran inventar-se la passió que els salvi, almenys per una estona, de la seva pròpia història.

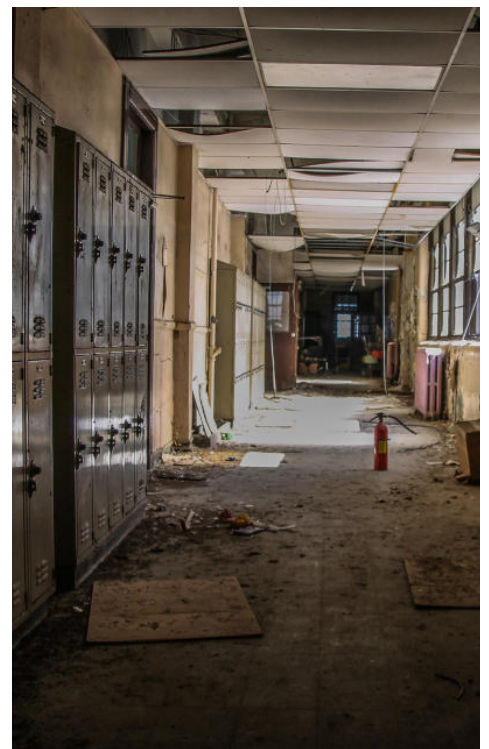
Sobre les fonts que ens inspiren

Robert Walser, en la seva novel·la Jakob Von Gunten, planteja que en el decadent institut Benjamenta els alumnes aprenen poc i res. “Poc però profund!” s’assumeix com un valor positiu. És un lloc on el professorat sembla estar adormit o mort o en vaga de fam. Això no els atura en la seva carrera per convertir-se en les millors “zeros a l’esquerra”. És una oda a la inutilitat. Potser el major objectiu sigui repetir per a no abandonar mai aquest pacte que les infantilitza: el de quedar-se i ser avaluades.

L’afany de ser algú i La Negació en el pensament popular de Rodolfo Kusch: l’afirmació d’un estar viu, com a condició vital, provisòria d’existència, en contraposició al mandat del ser, tenir, servir. La idea de colonització de l’altre i el desig de defensa enfront la cultura que se’ns imposa com a éssers.

“Mai confieis en un cricket”

Jorge, mecànic de neumàtics del barri de Villa Crespo, Buenos Aires.

Referències Visuals

EQUIP

Direcció i dramaturgia: Sergio Boris

Assistent de direcció i dramaturgia: Carolina André

Intèrprets: Eric Balbàs, Maria Hernández, Sebastián Mogordoy, Cristina Mariño i David Teixidó.

Escenografia i vestuari: Gabriela Aurora Fernandez.

Ajudant d'escenografia: Albert Ventura.

Il·luminació: Albert Ventura

Música: Fer Tur

Fotografia: Marc Sirisi

Cap de producció: Júlia Simó.

Coproducció: Cassandra Projectes Artístics, El Eje, Silencio de Negras i Temporada Alta.

Nota del director

“Pienso que desde toda la parte argentina (dirección y dramaturgia, asistencia artística, uno de los actores del elenco, escenografía y vestuario) este proceso será la oportunidad de tomar aire, sacar la cabeza del propio imaginario social-histórico-poético y abrirse al accidente con lo otro, con lo imposible de imaginar desde nuestra experiencia. En definitiva, será la posibilidad de encontrarse con otros imaginarios, otras formas de producir histrionismo, otras texturas, otras idiosincrasias para generar contaminación escénica. Es un cruce teatral y humano con El eje, con sus actoralidades y poéticas, y donde nos sumergimos a un imaginario que nos afecta hasta transformarnos. Jugamos juntos, con el encuentro azaroso de lo diverso, para generar un universo que nos habla con una lengua que no hace falta entender”.

Sergio Boris.

Nota de l'escenògrafa

L'escenografia instal·la una realitat deformada. Tot està mig abandonat: Un institut d'ensenyament de tècnica comptable per alumnes que és al mateix temps una casa i que és al mateix temps un taller mecànic. Albacete. Una “Espanya vaciada”. Signes de baixesa, de desús. Qüestionar la noció de que hi ha una sola actualitat. Els marges de les coses trencades, imprecises. S'ensenya, es cobra i s'apunta als fitxers. S'intueixen els lavabos, les dutxes, els dormitoris com a fragments. El que es veu i el que no.

L'espai esdevé accident de les vides que l'habiten. Metamorfosis amb aquestes pells. Relació entre allò privat i allò públic, d'interiors que es juxtaposen. Allò privat circula cap enrere, mentre allò públic cap endavant. Un espai amb zones desiguals. Objectes que narren i conformen un organisme estrany.

Allò privat és el que s'amaga darrera d'aquests ulls que són les obertures i donen pas a allò públic. Allò públic és el lloc de l'examen, l'ensenyança s'imparteix per a ser desaprovada, sempre.

L'espai és una provocació narrativa on l'actuació es submergeix i neda.

Petita biografia del director

Actor, director, dramaturgo y docente.

“Artaud” que durant el 2022 va realitzar la seva setena temporada a Buenos Aires als teatres Timbre4 i Teatre Beckett. Al 2019 va participar al Festival Internacional de Teatre de Buenos Aires (FIBA), al CDN Aubervilliers de París i al Festival de Otoño de Madrid. Va participar també al Festival Iberoamericano de Porto (2021).

“Viejo, solo y puto” que va ser representada durant set temporades a Buenos Aires en teatres com Callejón, Beckett o Teatre Timbre4, amb aquesta mateixa obra va guanyar el premi Geta a millor direcció (2013) i la vam poder veure en festivals i teatres de diferents països com: Montpellier, Bordeaux, Lille, Kunsten Festival de Bruselas, Festival Kauze de Rotterdam, Temporada Alta, Teatro Garonne (Toulouse), Centre dramàtic nacional Aubervilliers (París), Festival Cena Rio de Janeiro, Teatre Solís de Montevideo, Teatre Central de Sevilla, Scene Nationale du Pays(Montbeliard), CDN de Madrid, Teatre María Matos i Teatre Rivolí (Portugal) i Festival d'Arts escèniques de Lima.

Imatges d'obra del Sergio Boris

“El Syndrome” va dur-se a terme amb alumnes de l'École Supérieure de Théâtre Bordeaux Aquitaine i presentada al Festival d'Avinyó el 2015.

“El cadàver de un recuerdo enterrado vivo” i “El perpetuo socorro” van ser creats juntament amb alumnes del IUNA, presentats a Blumenau i Belo Horizonte, on va rebre premi el 2007.

“El sabor de la derrota” es va presentar al Teatro General San Martín, al FIBA i a Espacio Callejón (2005).

“La Bohemia” (2001). Primer premi del Concurs Nacional de Dramatúrgia Fondo Nacional de Las Artes, Premio Estímulo a la qualitat artística, Premi Revelación Trinidad Guevara a la Direcció. Primer Premi Teatro del Mundo a la Direcció i Dramatúrgia. Va estar tres anys d'exhibició a Buenos Aires (Sportivo Teatral i CCC, FIBA, Festival de Manta, Guayaquil, Quito, Curitiba, Londrina, San Martin de los Andes). Se'n va realitzar una versió Covid19 per al FIT de Cadiz el 2020 titulada “Ibáñez”.

Imatges d'obra del Sergio Boris

Enllaços dels coproductors

Companyia El Eje: <https://elejcia.wixsite.com/eleje/companyia>

Festival Temporada Alta: <https://temporada-alta.com/es/>

Cassandra Projectes Artístics: <https://www.cassandraprojectes.com/>

Euforia y Desazón

Escrita i dirigida per Sergio

Contacte de producció

Júlia Simó Puyo

+34619829602

julia@cassandraprojectes.com